

Toxoplasmose, deel 3: Foske jaagt weer!

In de edities 2018-6 en 2019-1 van De Jachthond heb ik verteld over mijn Foske die ernstig ziek is geworden door toxoplasmose, en over de revalidatie. Uit recente contacten maakte ik op dat de artikelen vanwege de ernst nogal impact hadden en goed in het geheugen liggen, en dat er flink wordt meegeleefd. Het leek me daarom een goed idee om een laatste update te geven. Onderstaand allereerst een samenvatting van wat toxoplasmose is en over de revalidatie, gevolgd door de huidige stand van zaken.

Wat is toxoplasmose?

Toxoplasma gondii is een eencellige parasiet en veroorzaakt de zeer algemeen voorkomende infectieziekte toxoplasmose. Alle warmbloedige wezens kunnen besmet raken, maar alleen katten, wild en gedomesticeerd, zijn eindgastheer. Besmetting kan ontstaan door graven in besmette grond, via (eten van) een gevonden kadaver, via voeding etc. Maar ook, zoals bij Foske, via het sperma van de besmette dekru. De parasiet kan wel twee jaar in het

lichaam verblijven, zonder klachten. Het is dus onmogelijk te achterhalen hoe en wanneer de parasiet wordt opgedaan. Normaliter wordt een hond niet ziek. Als er een infectie optreedt, lost het immuunsysteem de infectie zelf op. Bij Foske was er door dracht, en zogen, en een misdiagnose met prednison als behandeling sprake van een sterk verminderde weerstand. Zo is de parasiet actief geworden en kon hij schade aanrichten (voorjaar 2018). De schade is meestal terug te vinden in de organen

óf in hersenen en ruggenmerg. Als de organen aangetast zijn, zie je algemene ziekteverschijnselen zoals sloomheid, verminderde eetlust, diarree en koorts. Het ligt dan niet voor de hand aan toxoplasmose te denken. Honden waar dit bij gebeurt, overlijden vaak zonder te weten wat er was. Een (zeer) vroege diagnose is dus van belang!

Als hersenen en ruggenmerg aangetast zijn, zie je de klachten zoals hypermetrie (opslaan van de voorpoten), ataxie

(dronkemansgang met de achterpoten), verlammingen, en soms ook zelfs gedragsveranderingen en epilepsie. Ook geabsorbeerde of gemacereerde pups kunnen duiden op toxoplasmose. Bij Foske zat het in hersenen en ruggenmerg waardoor ze verlammingverschijnselen kreeg. Op het dieptepunt kon ze niet meer opstaan en lopen.

De revalidatie in het kort

Hèt middel tegen toxoplasmose is clindamycine. Na drie dagen kreeg ze ineens meer energie, was ze sneller in de benen, en liep ze ons weilandje rond. Aan het eind van de kuur rende ze zelfs wat. Wel bleef ze sloffen waardoor ze wondjes op de bovenkant van haar tenen kreeg en ze bleef waggelen met de achterhand en inzakken bij vermoeidheid. Ik zocht mijn heil bij een klassiek homeopaat en gaf supplementen, tot wel 14 medicatiemomenten per dag. Verder deed ik hydrotherapie met haar.

Tijdens de revalidatie scheurde ze en passant ook nog een kruisband. Belangrijkste oorzaak was spierzwakte. De operatie is helaas mislukt, er was een hersteloperatie nodig. En weer door met revalideren. Ik kwam terecht bij een revalidatiekliniek. Ze heeft daar vijf behandelingen met stamcellen gekregen om de zenuwen te herstellen.

Daar bovenop nog een periode van wettelijke laserbehandelingen, TENS spierstimulatie, acupunctuur en manuele therapie. Tot slot was ook fysiotherapie nodig voor het opbouwen van kracht, duurvermogen, balans en coördinatie.

Zodra het enigszins kon, heb ik de training weer opgepakt. Hele korte en eenvoudige apporteertrainingen, in huis en tuin. Je kunt een werkhond zo moeilijk stil leggen, ze wilde zo graag. Na een half jaar, eind 2018, begon ik ook weer met zweetwerk, al bleek dat te optimistisch. Het jaar 2019 stond in het teken van verder aansterken. Periodiek naar de osteopaat en de revalidatietherapeut, en veel zelf trainen zoals heuvels lopen, balansoefeningen, op de trilplaat en TTouch. Ook begon ik weer voorzichtig met zweetwerk, korte sporen zonder obstakels.

Hoe gaat het nu?

Foske heeft nog steeds een typisch loopje, en dat zal denk ik zo blijven. Haar spiermassa en conditie zijn wel weer op orde en dat is top! Vanaf dit jaar loopt Foske alweer serieuze zweetsporen en komt ze ook zelfstandig over obstakels.

Volgens de trainer is ze weer op haar oude niveau. Ze heeft ooit een 1U op een F-spoor gehaald, en nu durf ik

weer vooruit te kijken voor wat betreft zweetwerk. Jachttraining doe ik niet meer met haar, maar ik blijf haar wel zelf trainen.

Het werken voor het schot lijkt me een brug te ver, maar het kan ook anders: ineens kreeg ik het aanbod om haar mee te nemen op schadebestrijding. Lekker stilzitten in een hutje en af en toe vlammen, dat moet lukken.

En zo geschiedde: na ruim 2,5 jaar was Foske weer terug in het jachtveld! Een apport op een weiland ging goed, en op adrenaline sprong ze zelfs een greppel over voor het volgende apport. Er volgden nog twee apporten, waarvan een tegelijk met haar dochter op een doublet. Ontroerend mooi! De tranen liepen over mijn wangen.

Dit gaat zo goed, vooral de keer erna, dat ik toch waag om haar weer eens mee nemen op kleinwild. Het is ongelofelijk maar ze loopt een halve dag de driften mee, ongelooflijk!

Natuurlijk heb ik me eerder wel eens afgevraagd of ik het voor haar goed deed. Ik wist al langer dat dit zo was, maar nu wist ik het zeker: het vuur is terug in haar ogen!

Tekst en foto's: Anita Hoogendoorn